

Farní listy 17/2026

Týdeník farností Domažlice a Poběžovice
10.5. – 6. neděle velikonoční

Duchovní slovo

V evangeliu nás dnes Pán Ježíš žádá: zachovávejte moje přikázání. Zachovávat přikázání neznamená pouze dodržovat řád, plnit povinnosti, držet se nějakých pravidel. Zachovávat přikázání znamená žít v přátelství s Bohem. Z tohoto přátelství vychází naše naděje.

Tento postoj se však ne vždy setkává s pochopením u ostatních, a naše křesťanská naděje bývá nejen zpochybňována ale i zesměšňována. Můžeme se stát cílem útoků jen proto, že chceme žít podle Božích přikázání.

Jak se hájíme před takovou nespravedlností, nebo jak na ni reagujeme? Jsme zranění, možná chceme všechno vysvětlovat, za každou cenu se dožadujeme spravedlivého ocenění... A sv. Petr píše o "jemnosti a skromnosti" při hájení důvodů naší naděje! A přede vším, píše, "musíte však mít přítom sami dobré svědomí!" Ať se kolem vás děje cokoli, buďte věrni pravdě. *Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování* – dodává sv. Petr.

Až na konci toho fragmentu zaznívá argument rozhodující: *Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře než za to, že jste udělali něco špatného*. Není to příliš logické a spravedlivé. Přece za dobro si zaslužíme odměnu a ne utrpení! Jenomže Petr neváhá použít argumentaci přijatelnou jen pro Kristovy přátele: našim konečným vzorem jednání je On sám: *Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem*.

V evangeliu slyšíme také slova na rozloučenou. Slova, která lze shrnout do jedné věty: je to pro vás dobré, prospěje vám, abych odešel. Apoštolové však z toho nemají žádnou radost. Jak se lze radovat z toho, že někdo odchází, navždy. Odchází ten, na kterého vsadili celý svůj život. Jak tedy může Pán Ježíš zdůvodnit své tvrzení: je to pro vás lepší? Vysvětluje to příslibem Ducha Utěšitele – Parakleta, jak zní toto jméno v řeckém textu Nového zákona. Parakletos je někdo, kdo k nám přichází s pomocí, obhájce, advokát, přímluvce. Samotné řecké slovo znamená: ten, který odpovídá na naše volání. Jean Vanier, v jednom ze svých textů píše, že "stejným slovem můžeme nazvat maminku, která odpovídá na pláč a volání svého dítěte, když prožívá strach nebo potřebuje nakojit. Každý z nás může být parakletem, když slyší volání potřebného a přichází, aby mu pomohl". Dlouhá staletí lidé očekávali Mesiáše, který by naplnit jejich touhy, který by odpověděl na jejich volání. Toto očekávání se naplnilo v Ježíši Kristu. On po svém nanebevstoupení posílá jiného Utěšitele. Ježíš byl tedy *parakletem* pro své učedníky, a nám slibuje Ducha svatého, který bude *parakletem* pro nás. Duch je ten, který odpovídá na naše volání. Proto není nic falešného ve slovech: je pro vás lepší, abych odešel k Otci.

P. Miroslaw Gierga

LITURGIE SLOVA – 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (cyklus A)



1. čtení – Sk 8,5-8.14-17

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha (posedlých) totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha Svatého.

Mezizpěv - Žl 66,1-3a.4-5.6-7a.16+20

Jásejte Bohu, všechny země, * opěvujte slávu jeho jména, * vzdejte mu velkolepou chválu! * Řekněte Bohu: "Jak úžasná jsou tvá díla!"

„Ať se ti koří celá země, ať ti zpívá, * nechť opěvuje tvé jméno.“ * Pojdte a pozorujte Boží skutky: * podivuhodně jednal s lidmi!

Moře proměnil v souš; * suchou nohou přešli řeku, * proto se radujme v Bohu! * Vládne svou mocí navěky.

Pojdte, slyšte, všichni bohobojní, * chci vyprávět, co prokázal Bůh mé duši. * Bůh buď veleben, * že neodmítl mou prosbu, * že mi neodňal svou lásku.

2.čtení - 1 Petr 3,15-18

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přítom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium – Jan 14,15-21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. (Zase) k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už nevidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otcí a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

K ZAMYŠLENÍ

Lze vůbec docenit Ježíšovo zaslíbení, že těm, kdo uvěřili, dá svého Ducha utěšitele, který je nikdy neopustí? Existuje ve světě plném nejistot a změn něco takto jistého? Něco, co je pro člověka a zároveň to na člověku nestojí? Svět hmatatelných jistot, vyjádřených v číslech pojistných premií a finančních výnosů, se může zhroutit v několika vteřinách. Boží věrnost ale neporazí a nezničí ani nevěrnost těch, kdo mu mají být věrni. O tom svědčí dvě tisíciletí historie křesťanství. Jde jen o to, jestli člověk o tak neviditelný a nezachytitelný dar, jakým je dar Ducha, vůbec stojí. Duch svatý nám totiž nedává Boží moc a sílu k dispozici, ale přetváří nás v ty, kdo se Bohu k dispozici dávají. Kdo se bojí, že Bůh bude proměňovat jeho život, musí se držet od Ducha Božího v uctivé vzdálenosti. Ale moudrost by v takovém postoji nebyla žádná.

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TENTO TÝDEN

11.5. Pondělí 6. velikonočního týdne (Sk 16,11-15; Jan 15,26 16,4a)

Komentář: Sk 16,11-15. Lydie zve Pavla a jeho doprovod do svého domu. Kéž je nám tato srdečnost a pohostinnost vzorem.

12.5. Úterý 6. velikonočního týdne (Sk 16,22-34; Jan 16,5-11)

Komentář: Sk 16,22-34. V době pronásledování docházelo k podobným situacím i u nás. Nebýt vězňeni, mnozí by se o Kristu ani nedozvěděli...

13.5. Středa 6. velikonočního týdne (Sk 17,15.22-18,1; Jan 16,12-15)

Komentář: Sk 17,15.22 – 18,1. Filosoficky zaměření posluchači Pavlovo slovo nepřijímají. Jaký kontrast oproti prostému žalárníkovi z včerejšího příběhu!

14. 5. Čtvrtek Slavnost Nanebevstoupení Páně (Sk 1,1-11; Ef 1,17-23; Mt 28,16-20)

Komentář: Mt 28,16-20. Vysláním učedníků začíná přítomnost Krista ve světě úplně jiným způsobem. Z mého křtu vyplývá, že On své působení ve světě nechává i na mně.

15. 5. Pátek 6. velikonočního týdne (Sk 18,9-18; Jan 16,20-23a)

Komentář: Sk 18,9-18. Z Pánových slov je zřejmé ztotožnění s křesťany, s jeho lidem. Může se však o mě Kristus oprít?

16.5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, (Řím 8,31b-39; Mt 10,17-22)

Komentář: Řím 8,31b-39. Věrnost úřadu. Loajalita k představeným. I dnes mohou tyto vlastnosti vést k obětem! Jsme toho schopní?

Mše sv. v kapli sv. Barbory

Po dokončení úprav v kapli sv. Barbory v arciděkanském kostele, ranní mše sv. v pondělí, úterý a čtvrtek (kromě svátků) budou složeny v této kapli a mše sv. ve středu, pátek a neděli v hlavní lodi chrámu.

Pout' za Pannou Marií Loučimskou - tradice, která trvá



Na památku přenesení sošky Panny Marie Loučimské se v pátek 1. května uskutečnila tradiční pout' do bavorského Neukirchenu beim Heiligen Blut. Společné putování věřících z Domažlicka a Klatovska má dlouholetou tradici – koná se nepřetržitě od roku 1990, tedy od pádu železné opony.

Poutníky u vstupu do kostela vítal novokostelecký farář P. Dr. Augustinus Kozdra OFM spolu se starostou Nových Kostelů Johannesem Müllerem, pro kterého to bylo první oficiální vystoupení v této funkci. Přibližně čtyřicet poutníků, včetně dětí, se vydalo na zhruba sedmikilometrovou pěší trasu z obce Fleky, další účastníci dorazili autobusem či osobními automobily. Kostelní lavice nakonec zaplnilo kolem dvou stovek věřících.

Program pouti zahájila v dopoledních hodinách modlitba Růžence, po níž následovala slavnostní mše svatá. Hlavním celebrantem a kazatelem byl na tomto známém poutním místě poprvé Mons. Emil Soukup. V úvodu slavné bohoslužby poděkoval za srdečné přijetí a připomněl význam pouti. Spolu s ním mši koncebrovalo dalších osm kněží z domažlického a klatovského vikariátu: Mons. Miroslav Kratochvíl, P. Ivan Pavlíček, P. František Kaplánek, P. Marek Hric, P. Anthony Primus Okon, P. Przemyslaw Polewski, P. Marek Badida a P. Tomáš Kadlec. Koncebroval také německý farář P. Josef Drexler, který poutníky v úvodu mše přivítal v českém jazyce a připomněl význam i tradici této slavnosti.

P. Ivan Pavlíček se ve svém kázání zamýšlel nad současnou situací katolické církve, kterou podle něj čekají v budoucnu velké výzvy i nutné změny. Ve své promluvě se věnoval otázkám dnešní doby. Proč lidé opouštějí církev, upozornil na úbytek věřících, nedostatek nových kněžských povolání a skutečnost, že řada kněží odchází do důchodu, aniž by za ně přicházela náhrada. Proč víra u mnohých slábne nebo jak se projevuje víra v jejich každodenním osobním životě. Vyzval proto k zamýšlení nad tím, co může každý věřící udělat pro obnovu života církve. Připomněl také hluboký význam poutí – dříve lidé

putovali s velkým očekáváním i několik dní pěšky, zatímco dnes často váháme vydat se na pouť i pohodlně autem. Zdůraznil, že pouť není jen cesta na určité místo, ale především duchovní cesta, která posiluje víru a vztah k Bohu. Připomněl velké nadšení lidí, když mohli po pádu železné opony znovu svobodně překračovat hranice. Dnes to považujeme za samozřejmost, ale nebylo tomu tak vždycky. Starší generace si ještě dobře pamatuje dobu omezení, zatímco pro mladší jsou otevřené hranice běžnou realitou. O to důležitější je tuto svobodu vědomě ochránit a vážít si jí.

Bohoslužby se zúčastnili rovněž bývalí starostové Josef Berlinger a Egid Hofmann se svými manželkami. Hudební doprovod zajistila domažlická varhanice Jana Dědinová. Věřící společně zpívali písně „Tisíckráté pozdravujeme Tebe“ a „Ježíši Králi“.

Tradici poutí k Panně Marii Loučimské obnovil po sametové revoluci v roce 1990 Mons. Vladislav Sysel z Libkova.

Po skončení mše svaté zazněly společně zpívané Loretánské litanie. Poté se poutníci spolu s kněžími přesunuli ke kapli sv. Jana Nepomuckého na prostranství před kostelem, kde českého patrona uctili písní „Vroucně vzýván budiž, Jene svatý“ a krátkou modlitbou. Následovalo společné setkání ve františkánské klášterní zahradě, kde bylo připraveno občerstvení a piknik. Pro děti byly nachystány hry a úkoly zaměřené na bylinky v zahradě a Chvalozpěv stvoření sv. Františka z Assisi. První májový den tak věřící mohli prožít v nádherném poutním chrámu zasvěceném Panně Marii, poděkovat za přijaté milosti a vyprosit ochranu pro své rodiny i společenství.

Po společném obědě duchovních P. Augustinus zdůraznil, že má velkou radost z účasti mladší generace na letošní pouti. Podle jeho slov je právě přítomnost mladých lidí důkazem, že tato tradice nezaniká, ale že má své pokračovatele. Vyjádřil přesvědčení, že poutní duch i společná víra budou díky nim žít dál i v budoucnu.

Tato pouť do Neukirchenu opět propojila věřící z obou stran hranice.

Za farnost Mrákov/Kdyně a poutníky Martina Matějková

Svatojánská pouť v Nepomuku

Biskupství plzeňské vás srdečně zve 16. května 2026 na Svatojánskou pouť v Nepomuku, která bude letos spojena s významnou událostí pro místní Církev, a to slavnostním připojením Nepomucka k naší diecézi.

Program – sobota 16. května 2026

- 9:45 procesí z farního kostela do kostela sv. Jana Nepomuckého
- 10:00 slavnostní poutní mše sv. za účasti biskupů Tomáše Holuba, Jana Graubnera a Vlastimila Kročila
- 13:00 přednáška M. Herolda na téma sv. Jana Nepomuckého
- 14:00 koncert Plzeňské filharmonie ve farním kostele

Během celého víkendu probíhá i bohatý doprovodný program ve spolupráci s městem Nepomuk.

Informace o hodině odjezdu autobusu najdete na webových stránkách farnosti a na nástěnce v arciděkanském kostele

V minulém čísle jsem uzavřel skupinu svátostí, které nazýváme Svátostmi uvedení do křesťanského života. Přistupuji ke Svátostem uzdravování. Na prvním místě jde o svátost pokání a smíření, dále jde o svátost nemocných. Za svého pozemského života odpouštěl hříchy sám Ježíš. V Kafarnau spustili na lehátku ochrnutého otvorem ve střeše přímo k nohám Ježíšovým. Ježíš mu říká: „Doufej synu, tvé hříchy jsou odpuštěny“. Pravděpodobně nemoc mohla být způsobena hříchy toho člověka. Ježíš to věděl, a proto mu nejprve odpouští jeho hříchy. Farizeové přivedli k Ježíšovi ženu, která byla obviněna z hříšného života. „Kdo z vás je bez hříchu, hod' po ní jako první kamenem“. Sehnul se a psal prstem do písku. Nevíme, co tam psal, ale jisté je, že se nikdo z přítomných neodvažoval k tomuto kroku, aby jako první zvedl kámen. „Ženo, nikdo tě neodsoudil, ani já tě neodsoudím. Jdi a neheš více“ řekl na to Ježíš. Ustanovil svátost pokání, když po zmrtvýchvstání přichází do večeřadla a říká učedníkům: „Přijměte Ducha Svatého, komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, odpuštěny nejsou“ (Jan 20,23).

Liturgie svátosti pokání a způsob jeho udělování se postupem doby měnil. V prvních dobách církve byly předmětem svátosti jen závažná provinění. Bylo možné dosáhnout odpuštění jen jednou v životě. Kajcíník musel konat veřejné pokání, stál u vchodu k bohoslužebnému shromáždění a prosil věřící o přímluvu. Po určité době mu bylo uděleno rozhřešení. Koncem prvního tisíciletí se mění způsob liturgie. Svátost pokání se stává svátostí opakovatelnou, ale jde o tzv. tarifované odpuštění. Za každý hřích bylo kajcíníkovi předepsáno pokání. Dochovaly se tzv. penitenciální knihy, v nichž jsou uváděny jednotlivé hříchy a k nim i míra pokání, které musel kajcíník vykonat. Výhodou bylo, že zpověď byla již opakovatelnou svátostí, nevýhodou bylo množství pokání, které kajcíník musel vykonat. A proto se nad tím mnozí zamýšleli a došli tak k závěru, že nezáleží na délce modliteb uložených jako pokání, ale záleží na tom, že v každém případě jde o pokání uložené. Proto jedno Zdravas Maria uložené jako pokání má větší cenu než ostatní modlitby, které bychom se pomodlili z vlastního popudu. To, že modlitba jako pokání je uložena zpovědníkem má velkou hodnotu. A tím se v této době mnohým lidem ulehčilo přistupovat ke svatě zpovědi. Rozlišujeme zpověď z nutnosti, tzn. když se zpovídáme z těžkých hříchů, abychom mohli přijímat svátosti, zvláště svátost eucharistie. Dále jde o zpověď ze zbožnosti, když nemáme těžké hříchy, jen lehké, které se mohou odpustit i jiným způsobem, například hodným svatým přijímáním. Pro sv. zpověď je důležité **zpytování svědomí**. Měli bychom se zpytovat každý večer, zamyslet se nad tím, jak jsme celý den prožili. Dále o **lítost**. Je lítost dokonalá a nedokonalá. Dokonalá vychází z lásky k Bohu, litujeme proto, že jsme ho urazili. K tomu se pojí **dobré předsevzetí**. Spočívá v tom, že chceme změnit svůj život. **Vyznání hříchů** ve zpovědní místnosti, do rukou zpovědníka. Následuje **rozhřešení a pokání**. Na slova rozhřešení odpovídá kajcíník Amen a vykoná **zadostiučinění**, tzn. že se pomodlí uloženou modlitbu. Važme si svátosti pokání a smíření. Bůh nás očekává, on nás přivádí k této svátosti, chce nám odpustit. Jde o svátost Božího milosrdenství.

MŠE SVATÉ V MILAVČÍCH A STANĚTICÍCH

NEDĚLE–10.5.	
8.00	Za + Annu Němcovou, manžela a děti
9.30 (St)	Za + Václava Plasa a oboje rodiče
STŘEDA–13.5.	
8.00	
PÁTEK–15.5.	
17.00	Za + Marii Váchalovou a celý rod
SOBOTA–16.5.	
8.00	Za + Pavla Martínka
NEDĚLE – 17.5.	
8.00	Za + Marii Hrubou, manžela a rodiče
9.30 (St)	Za spásu duší milovaných rodičů Josefa a Blaženy Marvanových

MŠE SVATÉ V POBĚŽOVICÍCH

NEDĚLE – 10.5.	
11.00	Za + Dorotu Hubenou, Alžbětu a Josefa Svobodovi se syny
NEDĚLE – 17.5.	
9.30	

PROGRAMOVÉ TIPY RADIA PROGLAS

V dubnu letošního roku v požehnaném věku 86 let odešla na věčnost slovenská zpěvačka **Hana (Anna) Hulejová**, respektovaná zpěvácká osobnost z oblasti Liptova. Její zpěvácká kolegyně Alžbeta Lukáčová o ní napsala: „Legendy spomedzi nás odchádzajú. Navždy nás opustila skvelá speváčka Hanka Hulejová, ktorá liptovský folklór zviditeľnila tak, ako nikto pred ňou ani po nej.“ Malou hudební vzpomínku připravila redaktorka Helena Bretfeldová pro Folklorní okénko na středu 13. května v 16.00.

V roce 1996 byl v Červeném Kostelci v královéhradecké diecézi otevřen **první lůžkový hospic v České republice**, který nese jméno Anežky České. Letos tedy slaví již 30. výročí. Za dobu své existence předal zkušenosti, podněty a posloužil za vzor mnoha následujícím hospicům v naší zemi. O tom všem i o současné bohaté péči a dalších plánech si budeme povídat s ředitelem Miroslavem Wajsarem, který stál u samotných počátků tohoto projektu. Pořad Radioreport připravil na středu 13. května v 20.15 redaktor Martin Weisbauer.

Kdo získal cenu **Magnesia Litera**? To se veřejnost dozvěděla 18. dubna večer. Svou nominaci v této soutěži proměnila historička umění, kritička a pedagožka Pavla Pečinková za čtyřdílný soupis výtvarného díla Josefa Čapka. Kdo další byl oceněn a jaké měli dojmy někteří vítězové, se dozvíte v pořadu Na stole je téma ve čtvrtek 14. května v 9.00. Pořad připravila redaktorka Iva Horká.

